

Sygn. akt II Cz 664/15

POSTANOWIENIE

Dnia 31 grudnia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

SSO Barbara Jankowska – Kocon

SSO Janusz Kasnowski

po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 2015 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku wierzyciela Prezydenta Miasta B.

z udziałem dłużnika M. Ż.

o egzekucję świadczenia pieniężnego

w przedmiocie skargi dłużnika na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy C. K. z dnia 14.04.2015 roku w sprawie Km 211/15

na skutek zażalenia dłużnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 01.06.2015 roku,

sygn. akt XII Co 3878/15

postanawia:

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 664/15

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 01.06.2015 roku oddalił skargę dłużnika, stwierdzając jednocześnie brak podstaw do podjęcia czynności w trybie art. 759 § 2 kpc.

Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu, iż Komornik Sądowy postanowieniem z dnia 14.04.2015 roku umorzył postępowanie w sprawie Km 211/15 z uwagi na bezskuteczność egzekucji, zwrócił tytuł wykonawczy wierzycielowi i ustalił w punkcie 3 koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 363,85 zł, którymi w całości obciążył dłużnika. Komornik jako podstawę ustalenia kosztów wskazał art.39 ust. 2 pkt 6 i 8 oraz art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997 roku o komornikach sądowych i egzekucji.

Na postanowienie to skargę złożył dłużnik domagając się jego zmiany w punkcie 3 poprzez nie obciążanie go kosztami postępowania egzekucyjnego, względnie nie obciążanie go ponad kwotę wydatków tj. 44,66 zł.. Dłużnik wskazał, że wierzyciel wielokrotnie weryfikował jego sytuację majątkową, wiedział o nieznacznych dochodach i prowadzonej egzekucji na rzecz wierzyciela alimentacyjnego. W ocenie skarżącego nie było zasadne wielokrotne prowadzenie

egzekucji administracyjnej i sądowej, gdyż powoduje to wyłącznie generowanie kosztów, którymi obciążany jest dłużnik.

Komornik w odpowiedzi na skargę wnosił o jej oddalenie.

Sąd Rejonowy wskazał na treść art. 770 kpc, zgodnie z którym dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego prowadzenia egzekucji. Sąd przytoczył również przepisy art. 39 i 49 ukse, wskazując, iż zakres kosztów niezbędnych do celowego prowadzenia egzekucji wyznaczają czynności egzekucyjne podejmowane przez organ egzekucyjny niezbędne do prowadzenia egzekucji ze względu na jej rodzaj albo zastosowany sposób.

Oceniając zarzuty podniesione w skardze Sąd Rejonowy ich nie podzielił. Po pierwsze Sąd uznał, iż komornik nie jest upoważniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym, o czym wprost stanowi art. 804 kpc. Zdaniem Sądu Rejonowego sam fakt wcześniejszej bezskuteczności egzekucji prowadzonych przeciwko dłużnikowi uprzednio nie jest przesłanką odebrania wierzycielowi prawa okresowego podejmowania prób odzyskania należnych mu zaległych świadczeń. Nie ma bowiem wystarczających podstaw do założenia z góry, iż każda następna egzekucja okaże się bezskuteczna.

Sąd Rejonowy oddalił skargę jako bezzasadną uznając, iż zarówno pod względem formalnym jak i materialnym wierzyciel był i jest nadal uprawniony do wszczęcia i prowadzenia egzekucji przeciwko dłużnikowi, który zgodnie z art. 770 kpc jest zobowiązany do poniesienia kosztów egzekucji, a komornik był uprawniony do obciążenia go kosztami postępowania egzekucyjnego w całości.

Sąd Rejonowy dokonał nadto analizy prawidłowości wyliczonych kosztów w oparciu o przepisy art. 39 ust. 2 pkt 6 i 8 oraz art. 49 ust. 1 ukse i uznał, iż komornik obliczył je prawidłowo. Na marginesie sprawy Sąd I instancji wskazał, iż okoliczności podnoszone w skardze a dotyczące trudnej sytuacji materialnej dłużnika nie mogą mieć znaczenia przy rozpatrywaniu skargi na czynności komornika. Sąd Rejonowy nie dostrzegł również uchybień, które mogłyby skutkować podjęciem czynności z urzędu na mocy art. 759 § 2 kpc

Zażalenie od w/o postanowienia wniósł dłużnik, wnosząc o jego uchylenie lub zmianę i obniżenie kosztów postępowania egzekucyjnego do kwoty 44,66 zł na podstawie art. 49 ukse. W uzasadnieniu zażalenia dłużnik zarzucił, iż Sąd Rejonowy w ogóle nie odniósł się do jego wniosku o obniżenie kosztów postępowania na mocy art. 49 ukse, co uzasadniał on swoją trudną sytuacją materialną.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie dłużnika uznać należało za bezzasadne.

Jak wynika z uzasadnienia zażalenia dłużnik kwestionuje jedynie to, iż Sąd Rejonowy nie obniżył na podstawie art. 49 ukse kosztów postępowania egzekucyjnego, przy czym dłużnik rozumie instytucję obniżenia opłaty jako zezwalającej na jej niepobieranie w ogóle.

Należy zauważyć, że zgodnie z art. 49 ust. 10 ukse sąd może jedynie obniżyć wysokość opłaty stosunkowej ustalonej przez komornika na podstawie przepisu ust. 1 uwzględniając w szczególności nakład pracy komornika lub sytuację majątkową wnioskodawcy oraz wysokość jego dochodów. Sąd nie może opłaty zredukować do „zera” tak jakby tego oczekiwał skarżący.

Z powyższego przepisu wynika, że decyzja w sprawie obniżenia opłaty została pozostawiona uznaniu Sądu, który w każdej konkretnej sprawie powinien rozważyć, czy wskazane przez ustawodawcę przesłanki dają podstawę do obniżenia opłaty.

W konsekwencji również zakres kontroli Sądu odwoławczego, który na skutek zażalenia dokonuje oceny prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w przedmiocie obniżenia opłaty egzekucyjnej ustalonej przez komornika, powinien prowadzić do zmiany orzeczenia Sądu Rejonowego jedynie wówczas, gdy zaskarżone

postanowienie w sposób istotny wykracza poza tę szerszą granicę swobody Sądu w zakresie oceny przesłanek wskazanych w art. 49 ust. 10 ukse.

Zgodzić należy się, zatem z Sądem I instancji, że w realiach niniejszej sprawy sama trudna sytuacja majątkowa dłużnika nie jest wystarczającą przesłanką do obniżenia opłaty egzekucyjnej a już w ogóle nie może stanowić podstawy do nieobciążania dłużnika opłatą w całości.

Opłata egzekucyjna zgodnie z art. 49 ust. 1 ukse nie może być niższa niż 1/10 wysokość przeciętnego wynagrodzenia, a w takiej właśnie wysokości ustalił ją Komornik w zaskarżonym postanowieniu.

Uwzględniając nadto wyjątkowy charakter konstrukcji przewidzianej w treści art. 49 ust. 10 ukse, słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż w przedmiotowej sprawie nie są spełnione przesłanki sięgnięcia po ten wyjątkowy instrument pozwalający na obniżenie opłaty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy oddalił zażalenie skarżącego na podstawie art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. i w związku z art. 13 § 2 k.p.c.